

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 494/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošikovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]; [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou STEHURA & partners, s. r. o., [REDAKOVANÉ] 2080, Čadca, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Celestína Stehuru, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 15/2012 z 30. januára 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 191/2013 z 12. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]
a [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovatelia“, v citáciách aj „navrhovatelia“), zastúpených Advokátskou kanceláriou STEHURA & partners, s. r. o., Fraňa Kráľa 2080, Čadca, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Celestína Stehuru, ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 15/2012 z 30. januára 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 191/2013 z 12. júna 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti okrem iného uvádzajú, že „*sa návrhom na OS Čadca domáhali určenia, že žalované nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. [REDACTED] [REDACTED] zomrelom [REDACTED] Okresný súd Čadca náš návrh rozsudkom OS Čadca 10 C/11/2010 zo dňa 26. 8. 2011 zamietol, s poukazom, že sme nesplnili zákonom stanovené povinnosti vyplývajúce z reštitučných predpisov. Voči tomuto rozsudku OS Čadca sme podali v zákonnej lehote riadne zdôvodnené odvolanie. Krajský súd Žilina rozsudok OS Čadca rozsudkom 6 Co/15/2012 zo dňa 30. 1. 2013 potvrdil. Voči tomuto rozhodnutiu sme v zákonnej lehote podali dovolanie. Najvyšší súd SR naše dovolanie uznesením 2 Cdo/191/2013 zo dňa 12. 6. 2013 odmietol.*“.

Sťažovatelia v súvislosti s namietaným porušením označených práv uvádzajú, že «*OS Čadca tým, že nevykonal navrhnuté dôkazy, odňal nám... možnosť konať pred súdom. Navrhovali sme, aby si OS Čadca zadovážil celý vyvlastňovací spis odboru výstavby a vodného hospodárstva MsNV Čadca č. výst. [REDACTED], ktorým boli vyvlastnené pozemky pre vodovod v [REDACTED]. OS v Čadci tým, že toto neurobil, nemohol riadne zistiť skutkový stav*

veci a hlavne vyriešiť otázku, či rozhodnutie o vyvlastnení nadobudlo vo vzťahu k právnemu predchodcovi navrhovateľov právoplatnosť a teda či mu bolo právoplatne odňaté vlastnícke právo vyvlastňovacím rozhodnutím. V tomto vyvlastňovacom spise sa musia nachádzať doklady, ktoré potvrdia alebo nepotvrdia tú skutočnosť, či nášmu právnemu predchodcovi [REDACTED] bolo riadnym spôsobom doručené vyvlastňovacie rozhodnutie a teda či mu týmto vyvlastnením bolo odňaté vlastnícke právo. My tvrdíme, že vyvlastňovacie rozhodnutie nášmu právnemu predchodcovi [REDACTED] nebolo žiadnym spôsobom doručené a preto doteraz vlastnícke právo mu nebolo odňaté. Týmto potom všetky ďalšie prevody na nových nadobúdateľov sú neplatné a teda ani odporca nemôže byť vlastníkom našich nehnuteľností. Na túto skutočnosť sme žiadali vypočuť aj svedkov [REDACTED] a [REDACTED] k okolnostiam, za ktorých boli vyvlastňované žalované nehnuteľnosti, ako to bolo s doručovaním vyvlastňovacích rozhodnutí a že nikomu nebola vyplatená náhrada za ich vyvlastnenie. OS v Čadci bez žiadneho relevantného dôvodu týchto svedkov nevypočul a tým nám odňal možnosť konať pred súdom a jeho rozhodnutie vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu veci. Okrem toho za „údajne“ platne vyvlastnené nehnuteľnosti prináležala náhrada, ktorá však nebola nikdy vyplatená. Vyvlastnená nehnuteľnosť, keď prestala slúžiť svojmu účelu sa následne stala predmetom špekulatívnych prevodov s cieľom čo najlepšie ju speňažiť, čo však odporuje účelu, pre ktorý bola vyvlastnená, t. j. potreba verejného záujmu alebo potreba podľa vtedy vyvlastnenia záujmov socialistického pracujúceho ľudu, obranu vlasti a pod. Práve a predovšetkým tento dôvod bol jedným z hlavných dôvodov odvolania a následne podaného dovolanie. Ani KS Žilina ani NS SR tento dôvod neakceptoval. Tým, že sme nemohli vykonať všetky dôkazy a predovšetkým tento ako podstatný dôkaz, bola nám odňatá možnosť konať pred súdom. Okrem toho poukazujeme na viaceré rozhodnutia NS SR v podobných veciach, kde NS SR rozhodoval odlišne. Sme si vedomí, že úlohou US SR nie je zjednocovať judikatúru slovenských súdov, ale v tomto prípade vzhľadom na výrazný excés považujeme zásah zo strany ÚS SR za nevyhnutný...

Týmto NS SR Bratislava ako i KS Žilina porušili naše právo na spravodlivý proces a právo na ochranu vlastníckeho práva.».

Na tomto základe sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. článku 6 odsek 1 Dohovoru o ľudských práv a základných slobôd a právo a ochranu vlastníctva podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd bolo rozsudkom Krajského súdu Žilina č. 6 Co/15/2012 zo dňa 30. 1. 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2 Cdo/191/2013 zo dňa 12. 6. 2014 porušené bol.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2 Cdo/191/2013 zo dňa 12. 6. 2014 a rozsudok Krajského súdu Žilina č. 6 Co/15/2012 zo dňa 30. 1. 2013 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu Žilina na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov konania...“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľov namietajúcich porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu je najprv potrebné poukázať na právny názor ústavného súdu, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 52, 53, 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti za zachovanú nielen voči rozhodnutiu najvyššieho súdu, ale aj voči rozhodnutiu krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011, II. ÚS 145/2014).

Ústavný súd preto považuje lehotu na podanie sťažnosti aj proti napadnutému rozsudku krajského súdu za dodržanú.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľov obsiahnutou v ich sťažnosti považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že jej podstatná časť vôbec nesúvisí s rozhodnutiami vo vzťahu, ku ktorým sťažovatelia žiadajú od ústavného súdu vyslovenie porušenia svojich práv podľa ústavy, listiny a dohovoru (napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu), ale smeruje k prípadným pochybeniam na strane prvostupňového súdu [Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) – sťažnosť tak z uvedeného dôvodu a napriek tomu, že sťažovatelia sú zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, pôsobí zmätočne a nekonzistentne. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že sťažovatelia okresnému súdu vytýkajú najmä to, že nevykonali nimi navrhnuté dôkazy, a tak dostatočne nezistil skutkový stav veci, pričom im týmto postupom aj zároveň odňal možnosť konať pred súdom.

V súvislosti s viazanosťou návrhom ústavným súdom nepovažoval ústavný súd za potrebné sa podrobnejšie vysporiadať s tými námietkami sťažovateľov, ktoré nemajú vzťah k sťažnostnému petitu (sťažnosťou napadnutým rozhodnutiam).

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, ktorou spochybňujú správnosť záverov vyplývajúcich z napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, keď neakceptovali ich argumentáciu uvedenú v odvolaní podanom proti rozsudku okresného súdu, a tiež aj v dovolaní podanom proti napadnutému rozsudku krajského súdu, podľa ktorej „[v]yvlastnená nehnuteľnosť, keď prestala slúžiť svojmu účelu sa následne stala predmetom špekulatívnych prevodov s cieľom čo najlepšie ju speňažiť, čo... odporuje účelu, pre ktorý bola vyvlastnená...“, ústavný súd uvádza, že túto námietku považuje z ústavnoprávneho hľadiska za neopodstatnenú, keďže sťažovatelia ani neozrejmili príčinný vzťah medzi touto ich námietkou a porušením nimi označených práv. Sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, v tomto smere ani neuviedli, ktoré na vec sa vzťahujúce procesné normy alebo ústavnoprávne princípy mali byť namietaným postupom krajského súdu a najvyššieho súdu porušené a ako sa toto porušenie následne malo preniesť do porušenia nimi označených práv.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu právo na spravodlivé súdne konanie (súdnu ochranu) neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

Sťažovateľom sa pre zjavnú absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie nepodarilo preukázať namietané porušenie označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru, reálnosť ktorého by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov odmietol ústavný súd sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu a napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Okrem dôvodu, na základe ktorého ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov, nad rámec svojho rozhodnutia uvádza, že aj napriek tomu, že sťažovatelia sú v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpení, je ich sťažnosť okrem už uvedených nedostatkov aj neúplná, pretože sťažovatelia nepripojili k svojej sťažnosti kópiu napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, čo už vzhľadom na ich právne zastúpenie v tomto konaní v zásade odôvodňuje odmietnutie ich sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 v spojení s § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2015